

Jak Kristián našel nejlepšího kamaráda

TY MŮJ LENOCHU, TAK UŽ SE PROBER!“ volala vždycy maminka, když se Kristiánovi nechtělo vstávat do školy. „Slyšíš mě? Že tě poleju vodou!“ varovala, ačkoliv to asi nikdy nemyslela vážně.

Ale teď už byly naštěstí prázdniny. Maminka ráno odešla do butiku, kde prodávala oblečení, a Kristián si ještě hořel v posteli. Přetáhl si deku přes hlavu a úzkou škvírou pozoroval Tea.

Jaká to byla nádhera, nemuset pospíchat na vyučování a potajmu sledovat tohohle zázračného černého kocoura!

Zrovna lovil mouchu. Přikrčil se jako malá tygří šelmička. Těsně nad zemí pomalu našlápl a udělal několik tichých kroků. Šikmé jantarové oči přesně zamířily. Svaly se napnuly. A najednou bleskově vyskočil do výšky a chňapl. Spolkl tu mouchu jako nic a čumáček se mu trochu udiveně i nelibě protáhl.

Kristián se pod dekou blaženě zasmál. A hned si vzpomněl, jak Tea loni na podzim objevil.

Tenkrát celý den pršelo. Nahoře zakaboněná obloha, dole chodníky plné louží a mezitím vytrvalý liják. Ulice, tramvaje, domy, celá Praha se zahalila do šedi. Kristián se loulal ze školy a bylo mu v tom dešti hezky smutno. Schválně šlapal do louží a poslouchal, jak mu v teniskách čvachtá voda. Tak došel úplně promočený do starého domu, kde bydlel. Kdyby rovnou vyšlapal čtyři patra, byl by doma, docela nahoře v malém podkrovním bytě. Ale on to neudělal. Místo toho zamířil přízemní chodbou na dvůr.

Bůhvíproč. Někdy měl zkrátka nutkání vejít na dvůr, jako by se bál, že pokud ho mine, propásne něco velmi důležitého.

Takže vstoupil a rozhlídl se kolem. Nic překvapujícího tu však k vidění nebylo. Jen opuštěný deštivý prostor uzavřený zadními trakty oprýskaných domů. Vpravo se krčila ztrouchnivělá kůlna a uprostřed stálo několik holých stromů. Křivolaké větve se mokře leskly a v tichu pleskaly kapky.

Vtom se ozvalo žalostné zamňoukání.

Znělo tak zkroušeně, tak prosebně, až se Kristiánovi sevřelo srdce. Po zvuku došel ke kůlně. Dvířka zavržala a ze tmy zavavřela zatuchlá vlhkost. Chlapec zapátral ve stínech navršených krámů. A v tu chvíli se mu o nohy otřelo jakési vyzáblé tělíčko. Sklonil se a vzal ho do náruče. Hebké černé tlapky se mu ovíly kolem krku, drsný růžový jazýček mu olízl vodu z obličeje. Pak se jedna tlapka dotkla Kristiánova nosu a šikmé jantarové oči se upřeně zahleděly do těch hnědých, Kristiánových.

„Já věděl, že na ten dvůr mám dneska zajít,“ vydechl si šťastně Kristián.

Od prvního okamžiku si Tea zamiloval.

To jméno vymyslela maminka. Vlastně ho ani nevy-mýšlela. Jakmile nalezeného kocourka poprvé spatřila, řekla: „Bude to Teo.“

„Teo?“ opakoval udiveně Kristián.

„Než ses narodil, vybrala jsem pro tebe dvě jména. Nejkrásnější jména, mezi kterými jsem váhala. Kristián a Teodor. Prostě Teo,“ vysvětlila maminka.

„Jsem rád, že nejsem Teodor,“ zasmál se Kristián. „Ale Teo se mi líbí. Teo! Teo!“ zkusil zavolat.

Černý kocour otočil hlavu a nastražil uši, jako by na nové oslovení slyšel. A to Kristián zdaleka netušil, jaké další nevidané schopnosti v sobě Teo skrývá.

Následující sobotu si chlapec mohl konečně zase pospat. Ráno se obloha projasnila. Deštivé období skončilo a do pokojíčku zasvítilo podzimní slunce. Pronikalo sem ze dvora skrz nejvyšší větve opadaných stromů a budilo lenivého spáče ze sladké dřímoty.

„Ještě ne, prosím, prosím,“ zamumlal Kristián a otočil se na druhý bok.

Jenže potom se ozvalo zamňoukání, a to Kristiána přece jen probralo. Podíval se k oknu a užasl. Teo stál na parapetu vzpřímeně jako svíčka a jeho černý kožich ve slunci zářil nazlátlou medovou barvou.

Stál tam jako malý bůžek, stvoření z jiné planety, posel z vesmíru, který Kristiánovi přiletěl oznámit nějakou tajnou zprávu. Největší tajemství. Něco, o čem doposud nikdo nic nevěděl.

„Teo?!“ pronesl nejistě Kristián.

Snad se i trochu bál. Nebo spíš cítil respekt. Ostych a úcty. Ale Teo se už postavil na všechny čtyři tlapky a jako správný kocour dlouhým plavným skokem přistál v posteli.

„Ty jsi teda zvláštní,“ pohladil ho láskyplně Kristián a náhle mu v hlavě bleskl nápad.

Vyndal ze skříně kousek zatočeného drátu a vytvořil z něj docela souměrný kruh. Jednou rukou ho zvedl do výšky a v druhé držel pamlsek.

„Teo, skoč! Skoč!“ vybídl kocoura.

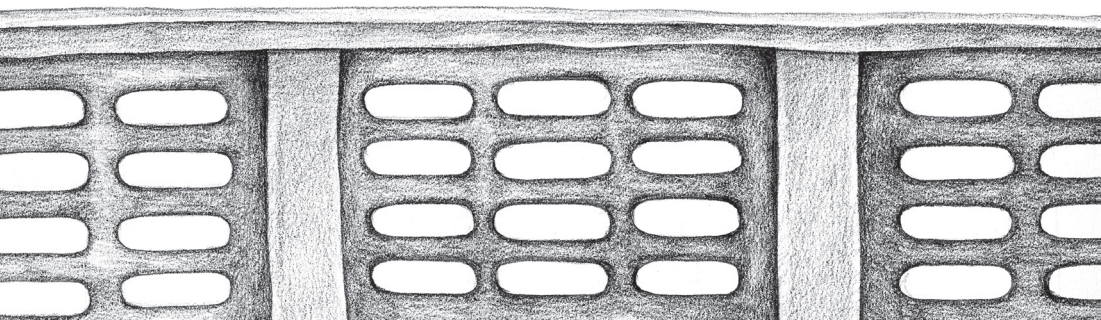
Ten však prošel pod obručí naprosto netečně.

„Ne, ne, ne,“ vrtěl hlavou Kristián. „Musíš proskočit. Chápeš?“

Kristián protáhl kocourovo tělo skrz obruč a dal mu za odměnu pamlsek. A znovu lákal: „Teo, skoč! Skoč!“

Ani napodruhé neuspěl. Ani napotřetí, napočtvrté, ani popáté ne. Přesto se Kristián nevzdával a trpělivě zkoušel pořád dokola: „Teo, skoč! Skoč!“

Celé dopoledne kocoura cvičil. A pak znenadání, jakoby

samozřejmě, Teo obručí lehce proskočil a Kristián nevěřičně zalupal po dechu.

„Já to věděl!“ zajásal. „Já věděl, že to dokážeš!“

Od tohoto okamžiku si byl docela jistý, že jeho kocour je zázračný.

Během zimy Kristián naučil Tea spoustu nejrůznějších kousků. Na jaře koupil malé kšíry a vodil kocoura na procházky. V noci spal Teo na polštáři vedle Kristiánovy hlavy. Ti dva k sobě už nerozlučně patřili. A právě proto se Kristián v koutku duše obával, jestli se v jejich domě náhodou neobjeví cedule, která bude začínat slovy:

*Ztratil se černý kocour s šikmýma jantarovýma očima.
Nálezce bohatě odměním. Volejte na číslo...*

Kristián by měl určitě špatné svědomí, ale nezavolal by. Žádná taková cedule se naštěstí neobjevila. A tak se teď Kristián blaženě usmíval pod dekou.

„Teo, nedáme si snídani?“ zavolal.

Černý kocour sám napřed zamířil do kuchyně.

